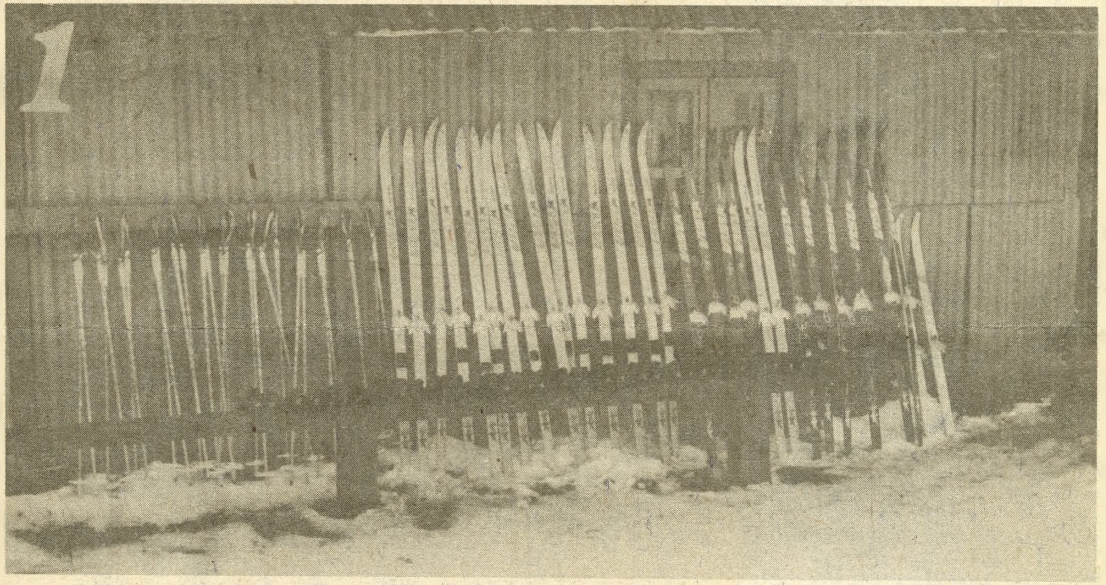


Kas koolisport on veel popp?



Minult küsitakse, miks koolisport pole enam popp? Miks paljud koolid ei võta osa võistlustest, miks keskkoolide vanemate klasside õpilased on sattunud liikumiswaegusse? Ka meie vabariigi tippspordijuhid on toonitanud noorte spordiharrastuse vähesust.

Sellele küsimusele saan vastuse anda faktide alusel. Kui tulin 1986. aastal Haanja 8kl. Kooli kehalise kasvatuse õpetajaks, oli kehalise kasvatuse tundide läbiviimine äärmiselt raske. Polnud võimlemisriistu, palle, odasid, kuule, hüppekaste jne. Uskumatult lühikese ajaga korrasime spordiväljaku, jooksurajad kaeti kivipurukattega. Ehitati hüppe- ja heitesektorid, riistade ja rieteruumid, jalgpallivärvad. Spordi populaarsus õpilaste hulgas tõusis.

1987. aastal ehitati mängudeväljakud, normaalmõõmetega korvpalliväljak, miniväljak väikestele, sulgpalliväljak, kaks kurniväljakut, võrk- ja väravpalli väljakud. Nüüd näeme igal koolipäeval rõõmsat pilti, kus õpilased mängivad väljakutel juba enne õppetöö algust, vahetundidel, ka pärast tunde, kui koolibussid nad koju viivad. Vahetunnil pole enam korrapidajaõpetajal distsipliiniga probleeme.

Muret tegi algklasside õpilaste kehaline kasvatus. 1988. aastal ehitati lastepärase algklasside võimlemislinnaku, kus on 34 võimlemisriista kõikide lihasrühma-

de arendamiseks. Paljud riistad, nagu palli- ja granaadiviske tehnika aluste ja suusatajate kätejõu arendamise, küljelihaste jõuarendamise riistad on unikaalsed ja on muutunud lastele lemmikriistadeks. Võimlemislinnaku kasutamiselevõtmisega tõusis kehalise kasvatuse tunni efekt rohkem kui 100 protsenti. Katseklass on kolmas klass. Katseklassi õpilaste sportlikud näitajad jõus, kiiruses ja vastupidavuses ületavad isegi IV klassi õpilaste omad.

1989. aasta kevadel alustas kool suusastaadioni rajamist. Vahetult enne lume tulekut valmisid 10, 5, 3, 2, 1 km pikkused ja 5 meetri laiused suusarajad. Lumesaaniga sisesõidetud suusarajad töid suuskadele kõik Haanja kooli õpilased ning ka Võru linna, Rõuge, Ruusmäe Lepistu kooli õpilased.

1989. aasta talve algul tegin II klassi õpilastega uuenduse. Andsin kõikidele õpilastele suusad, saapad ja kepid. Suusad ja saapad olid nummerdatud (foto nr. 1). Hetk hiljem olid õpilased suusatamise tunniks juba valmis (foto nr. 2). Selline uuendus tekitas õpilastele palju rõõmu, sest paljud lastevanemad ei suutnud osta lastele suusavarustust. Korralik suusavarustus soodustas õpilastel suusatamistehnika aluste õppimist. Klassis polnud ühtki mahajäänud õpilast, sest kõik olid võrdsetes tingimustes. Kontrollvõistlus-

tel (foto nr. 3) nägime rõõmustavat pilti: lapsed on omandanud suusatamistehnika alused, neil ei ole mäest laskumisel hirmutunnet, 2–3 km pikkuse suusaraja läbimine ei teinud neile raskusi.

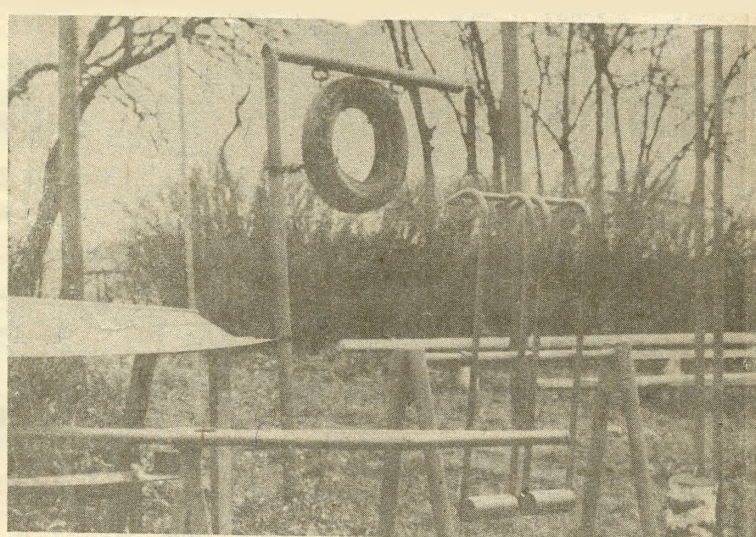
Märkimist väärib, et koolil pole võimlat, kehalise kasvatuse tunnid viiakse aasta ringi läbi väljas. Sellepärast on õpilaste tervislik olukord hea. Hooldatud jooksu- ja suusarajad, kooli juures olev 500 meetri pikkune saepururada on päästnud õpilased liikumiswaegusest.

Nüüd võin vastata, et koolisport on popp nendes koolides, kus kooli juhtkond on pidevalt hoolitsenud õpilaste tervise tugevdamise eest, rajanud lihtsaid spordibaase.

Julgen teha ettepaneku kõikidele vabariigi tippspordijuhtidele, paljudele koolide direktoritele ja kehalise kasvatuse õpetajatele lõpetada koolilaste süüdistamine passiivsuses ja hakata rajama lihtsaid spordibaase, jooksuradasid koolide juurde.

Oleks väga vaja, kui uus Eesti Koolisportiliit hakkaks taastama endise KSÜ «Noorus» häid sporditraditsioone, korraldaks igal aastal spordiväljakute rajamise hoogtöökuu ja viiks läbi vabariikliku konkursi paremate koolide selgitamiseks spordirajatiste osas.

HARRI NEEM,
Haanja 9kl. Kooli õpetaja
Honorar Eesti Spordi Maja fondi.



Võimlemislinnak on selline.

JUHAN PALU fotod